

Rachel Hore

Sterrennacht

Proloog

De avond voordat het allemaal begint, wordt Jude weer door de nachtmerrie overvallen.

Ze zwerft door een donker bos, is verdwaald en roept huilend om haar moeder. Ze wordt altijd wakker voordat de droom eindigt, dus ze weet nooit of ze haar uiteindelijk vindt, maar het is een erg levendige droom. Ze voelt de leemachtige aarde, hoort takjes onder haar voeten kraken en ruikt de rijke, houtachtige geuren die 's nachts altijd op hun sterkst zijn, wanneer de bomen ademen. Het is fris. Haar haren blijven aan de takken haken. De paniek, de wanhoop, ze voelen maar al te echt aan terwijl ze zich een weg baant naar haar bewustzijn; ze graait naar het lichtknopje en blijft liggen wachten tot haar snikkende ademhaling en wild bonzende hart tot bedaren komen.

Dit is de nachtmerrie die ze als kind vaak had. Ze weet niet waarom die nu weer is teruggekomen. Na het verlies van Mark heeft ze vele verschrikkelijke nachten doorgemaakt, maar door deze specifieke droom was ze sinds haar jeugd niet meer achtervolgd. Net als ze denkt dat ze haar leven weer op de rails heeft, doet hij haar zwakke pogingen teniet en trekt hij haar in een hulpeloze kindsheid terug.

Ze vroeg eens aan een schoolvriendin, die zich voor dromen interesseerde, wat de droom kon betekenen.

'Een d'cht bos, zei je? Hm.' Sophie reikte naar een boek op de plank en bladerde erdoorheen tot ze vond waar ze naar zocht en las voor: "Inkomensverlies, een ongelukkige thuissituatie en familieruzies." Gaat er een belletje rinkelen?' Ze keek Jude hoopvol aan.

‘Dat klinkt als zo’n horoscoop in een tijdschrift,’ zei Jude. ‘Je kunt het op zo veel manieren opvatten als je maar wilt. Ten eerste heb ik vandaag te weinig wisselgeld teruggekregen bij de drogist en ten tweede kibbelt mijn familie altijd wel ergens over, net als bij iedereen.’

‘Maar jouw familie is wel vreemd, hoor,’ zei Sophie, terwijl ze het boek dichtklapte.

‘Niet vreemder dan die van jou,’ kaatste Jude terug.

Maar in de weken nadat haar droom was teruggekeerd, besepte ze dat Sophie wel eens gelijk kon hebben.

Juni 2008

Hoe nietig en willekeurig zijn de gebeurtenissen die ons lot bepalen.

Toen ze de volgende ochtend op weg ging naar kantoor, was Jude haar droom bijna weer vergeten. Terwijl ze op station Greenwich op de trein stond te wachten, kwamen door het plotselinge gejammer van een peuter flarden van haar angst weer bovendrijven, maar bij Bond Street aangekomen, waren er ook weer andere, meer alledaagse zorgen voor in de plaats gekomen. Ze had er geen idee van dat er iets belangrijks stond te gebeuren, iets wat op het eerste gezicht eigenlijk heel onbeduidend leek.

Het was vrijdag rond lunchtijd op de afdeling Boeken en Manuscripten van veilinghuis Beecham in Mayfair. Ze had de hele ochtend achter haar computerscherm gezeten, druk bezig met het catalogiseren van zeldzame eerste uitgaven van achttiende-eeuwse dichters voor een veiling die binnenkort gehouden werd. Een nauwkeurig werkje, waarbij de inhoud van elke dunne bundel moest worden beschreven, genoteerd moest worden in welke staat die verkeerde en welke bijkomende kenmerken of sierletters het bevatte – een handgeschreven opdracht, bijvoorbeeld, of neergekrabbelde aantekeningen – wat de interesse van potentiële kopers zou kunnen wekken. Het was daarom vervelend dat iemand haar concentratie verstoorde.

‘Jude.’ Inigo, die in hun open kantoorruimte aan het bureau naast haar zat, kwam aanlopen met in zijn handen een stapel papieren waar veelkleurige post-its uit staken. ‘De proeven van de september-aanbieding. Waar wil je ze hebben?’

‘O, dank je wel,’ mompelde ze. ‘Geef maar.’ Ze liet de stapel in een al overvolle bak naast haar computer vallen, en begon een volgende zin te typen. Inigo snapte de hint niet.

‘Ik denk echt dat je nog een keer naar de Bloomsbury-pagina’s moet kijken,’ zei hij op zijn hoogdravendste toon. ‘Ik heb een paar punten opgeschreven, als je zou willen...?’

‘Inigo...’ zei ze, in een vergeefse poging hem op een beleefde manier duidelijk te maken dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien. De eerste uitgaven van de Bloomsbury Group waren haar verantwoordelijkheid, en daarover – of waar dan ook over – hoefde ze zich op geen enkele manier bij hem te verantwoorden. Dat weerhield hem er niet van zich ermee te bemoeien. ‘Kunnen we het hier later vanmiddag over hebben? Ik móét dit eerst afmaken.’

Inigo knikte en liep statig terug naar zijn bureau, waar hij aanstalten maakte om de deur uit te gaan. Jude kon het niet laten naar hem te kijken, gefascineerd, toen hij zijn tweedjas aantrok over het bijpassende vest, zijn vulpen in zijn borstzakje stak, zijn zijden das rechtrok en soepeltjes zijn vingers door zijn schooljongensachtige, blonde haar liet glijden. Het was een soort ritueel.

‘Op weg naar iets belangrijks, Inigo?’ merkte ze op.

Met een tevreden blik omdat ze ernaar vroeg, fluisterde hij: ‘Ik heb een afspraak met Lord Madingsfield bij Chez Gerard.’ Hij tikte op de zijkant van zijn neus om aan te geven dat het om een vertrouwelijke kwestie ging.

‘Alwéér met Lord Madingsfield?’ vroeg ze verbaasd. ‘Nou, veel plezier dan.’ Ze richtte zich weer op haar toetsenbord. Inigo was al maandenlang bij die rijke verzamelaar aan het vleien. Persoonlijk vond ze dat de sluwe, oude acristocraat hem aan het lijntje hield.

‘We zitten momenteel anders in een behoorlijk delicate onderhandelingsfase,’ zei Inigo en hij trok zijn engelachtige lippen samen, alsof hij het idee van plezier hebben beneden zijn waardigheid achtte.

Jude en Suri, degene die verantwoordelijk was voor de catalogus en aan het bureau tegenover haar zat, wierpen elkaar een quasigeïmponeerde blik toe. Suri keek snel weer terug naar haar werk, maar Jude zag dat haar schouders schudden van het ingehouden lachen. Inigo nam alles in het leven te serieus, en vooral zichzelf. Hij sloot de laden van zijn bureau af, pakte zijn handgemaakte, leren koffertje beet en liep weg, waarna hij

op de knop drukte om de deur naar de lobby te openen, zoals altijd met een licht zwierige beweging. Door de glazen wand zagen de vrouwen dat hij meermalen op de liftknop sloeg, met zijn parmantige voorkomen zenuwachtig als een hond die last heeft van een vlo. Pas toen de lift arriveerde en hem had opgeslokt lieten ze hun lachbui de vrije loop.

‘Ik ben benieuwd wat hij zou zeggen als hij een video-opname van zichzelf zou zien,’ wist Suri tussen het gegiechel door uit te brengen. Ze stond op om zelf de deur uit te gaan, schoof de speld in haar glanzende, zwarte haar op zijn plaats en zwaaide haar tas over haar schouder.

‘Hij is waarschijnlijk verliefd, de arme schat,’ zei Jude terwijl ze verder typte. ‘Eet smakelijk.’

‘Kan ik iets voor je meenemen?’ vroeg Suri. ‘Ik kom langs Clooney’s, dus als je een broodje wilt...’

‘Dank je, maar ik hoef niets,’ antwoordde Jude, en ze glimlachte naar haar. ‘Ik maak deze uitgave nog af, en dan knijp ik er misschien zelf even tussenuit.’ Nadat Suri vertrokken was, nam ze een paar slokken mineraalwater uit een fles die onder het bureau stond. De lunch moest ze overslaan. Ze had te veel werk te doen. Bovendien zat de broeksband van haar nieuwe broekpak te strak en ze wilde niet het risico lopen dat de knopen er vanavond tijdens het etentje af vlogen.

Ze pakte een muf boek van een stapel, bladerde er snel doorheen en legde het op een andere. *Kalfsleren band*, schreef ze op, *voorzien van een nieuwe rug van op touw genaaide ribben. Diepdruk zonder goudfolie*. Een mooi, schoon exemplaar van een belangrijk, eigentijds werk.

Op dat moment sloeg het Noodlot toe.

De telefoon op Inigo’s bureau ging schril over en boorde dwars door haar concentratie heen. Indringend, gewichtig, net als zijn eigenaar. Ze staarde ernaar, wilde dat het ophield. Dit telefoontje was vast tijdverspilling: een beverige oude dame die hoopte munt te slaan uit haar beduimelde Agatha Christie-collectie, of een betweterige antiquarische boekverkoper die een persoonlijke behandeling verwachtte. Maar de telefoon zou acht keer overgaan, worden doorgeschakeld naar Suri’s telefoon en dan nog acht keer overgaan voordat de beller bij het antwoordapparaat zou eindigen... Ze greep naar haar eigen telefoon en drukte op een knop.

‘Goedemiddag, Boeken en Manuscripten.’

‘Goedemiddag, ik ben op zoek naar Inigo Selbourne,’ zei een volle, mannelijke stem.

‘Ik ben bang dat hij is gaan lunchen,’ zei Jude. Voor het geval de beller dacht dat ze Inigo’s secretaresse was, wat bedroevend vaak voorkwam, voegde ze eraan toe: ‘U spreekt met Jude Gower, een collega-taxateur. Kan ik een boodschap doorgeven?’

‘Graag. Mijn naam is Robert Wickham. Ik bel vanuit Starbrough Hall in Norfolk.’

Jude voelde een rilling door zich heen gaan en haar interesse was gewekt. Ze kwam zelf uit Norfolk. Maar waar in vredesnaam lag Starbrough Hall? Ze drukte de telefoon dichter tegen haar oor.

‘Ik heb een collectie van achttiende-eeuwse boeken, en ik wil graag dat hij daarnaar kijkt,’ vervolgde de heer Wickham. ‘Een vriend van me heeft mij ervan verzekerd dat ze waarschijnlijk veel waard zijn.’

Jude pakte een lege bladzijde van haar blocnote erbij en schreef bovenaan in nette hoofdletters ‘Starbrough Hall’ op, staarde naar de woorden en probeerde erachter te komen waaraan ze haar deden denken. Ze dacht niet dat ze ooit in Starbrough Hall was geweest, maar om de een of andere reden kwam een beeld van haar grootmoeder bij haar boven.

‘Heeft Inigo uw telefoonnummer, meneer Wickham?’

‘Nee.’ Toen hij het noemde, kwam het netnummer haar bekend voor. Het was feitelijk hetzelfde als dat van haar zus. Dat was het. Starbrough Hall maakte deel uit van het grote landgoed waar haar oma als kind had gewoond. Ze schreef het telefoonnummer op en krabbelde er een puntig sterretje omheen.

Als ze nu ophing en de boodschap aan Inigo doorgaf, had ze haar werk gedaan. Maar de naam Starbrough betekende iets voor haar, en haar belangstelling was gewekt. Aan de andere kant, het materiaal dat hij wilde verkopen was voor Beecham misschien niet erg interessant. ‘Meneer Wickham,’ zei ze, ‘wat zijn het voor soort boeken? De achttiende eeuw is namelijk de periode waar ik me mee bezighoud.’

‘O, ja?’ vroeg Wickham. ‘Nou, dan kan ik wellicht beter met u zaken doen dan met de heer Selbourne.’

Ze wilde net zeggen dat Inigo uitermate capabel was om de collectie te bekijken, maar merkte dat ze dat niet wilde. Het was een lastige kwestie. Robert Wickham had speciaal naar Inigo gevraagd. Jude zou woedend worden als Inigo haar werk overnam; Suri had haar verteld dat hij dat eens had gedaan terwijl zij die keer degene was die door een

andere klant was aanbevolen. Toch wilde ze zich niet tot zijn niveau verlagen. Het was eigenlijk belachelijk dat ze constant dat rancuneuze spelletje speelden. Het hoofd van de afdeling, Klaus Vanderbilt, hamerde er altijd op dat ze moesten samenwerken teneinde klanten van de andere grote veilinghuizen weg te lokken. In feite had ze veel respect voor Inigo's professionele vaardigheden, ze ergerde zich er alleen aan dat hij altijd zo opdringerig was. Ze was nooit echt relaxed als hij op kantoor was.

‘Kent u Inigo Selbourne?’ vroeg ze Robert Wickham. ‘Ik bedoel, heeft iemand hem bij u aanbevolen?’

‘Nee, ik had tot een minuut geleden nog nooit van de man gehoord. Hij stond in het keuzemenu van uw doorschakelsysteem.’

Dan bemoeide ze zich dus niet met iets wat onder Inigo's verantwoordelijkheid viel.

‘Nou, in dat geval,’ zei ze tegen Wickham, met een schaamtevol besef van triomf, ‘kan ik u ook verder helpen, als u dat wilt.’

‘Fijn. De collectie was oorspronkelijk van een van mijn voorouders, Anthony Wickham. Hij was een soort amateurastronoom, en de meeste boeken gaan over zijn hobby. Ik zou graag willen dat u hun waarde komt bepalen en kijken of ze geveild kunnen worden.’

‘Was hij astronoom? Wat interessant.’ Jude schreef de bijzonderheden op. Wetenschappelijke boekwerken, vooral uit de achttiende eeuw – de eeuw van de verlichting – waren tegenwoordig erg in trek. Ze kon zo al twee of drie handelaren bedenken die er meer vanaf zouden willen weten.

‘Er zitten een paar eerste drukken tussen, is me verteld. En niet te vergeten de manuscripten,’ vervolgde Wickham. ‘Evenals zijn kaarten en observatieverslagen. Ik kan er zelf geen touw aan vastknopen. Mijn moeder weet meer op dat gebied. Hoe dan ook, ik ga ervan uit dat u het me zo kunt vertellen als u hier bent.’

‘Over hoeveel boeken gaat het? Ik neem aan dat u er niet mee naar kantoor kunt komen?’ vroeg ze.

‘O, god, nee. Het zijn er wel honderd of meer. En de papieren, nou ja, die zijn zeer kwetsbaar. Kijk, als het te veel moeite is, kan ik altijd Sotheby's nog bellen. Ik dacht er toch al aan om dat te doen, maar mijn vriend zei dat ik u eerst moest proberen.’

‘Nee, maakt u zich geen zorgen, ik kom bij u langs,’ zei ze snel. ‘Ik

dacht alleen dat het geen kwaad kon het te vragen.’

‘We hebben wat instrumenten van hem. Telescoponderdelen. En zo’n ding... zo’n bolvormig schaalmodel van het zonnestelsel.’

‘Een planetarium, bedoelt u?’ Het begon er steeds meer op te lijken dat de hele zaak de moeite waard was om er een reisje voor te maken. Met haar vrije hand schoof ze boeken en papieren opzij, op zoek naar haar kantooragenda.

‘Planetarium, dat is het,’ vervolgde Robert Wickham. ‘Waarop de planeten om de zon heen draaien. Dus u bent bereid om langs te komen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze. Ze kreeg haar agenda in het oog in haar bakje, onder de warboel van drukproeven die Inigo haar had gebracht. ‘Wanneer komt het u uit?’ Ze sloeg de bladzijden om. Zou ze volgende week weg kunnen? Als Wickham dreigde om ook naar andere veilinghuizen te gaan, moest ze ervoor zorgen dat ze vooraan stond.

‘Ik ben de komende dagen weg,’ zei hij, ‘dus het zou daarna kunnen.’ Ze spraken af dat ze Starbrough Hall volgende week vrijdag een bezoek zou brengen. ‘Komt u met de auto? Dan zal ik u een routebeschrijving e-mailen. Het is te ingewikkeld om telefonisch uit te leggen. Het dichtstbijzijnde noemenswaardige plaatsje is Holt. En u kunt blijven overnachten als u wilt. We hebben meer dan genoeg ruimte en mijn moeder en ik zouden het een waar genoeg vinden als u onze gast bent. Mijn vrouw is dan met de kinderen weg, dus u kunt hier in alle rust verblijven.’

‘Dat is erg vriendelijk van u, maar dat is waarschijnlijk niet nodig,’ zei Jude. ‘Ik heb daar familie in de buurt wonen, ziet u.’ Ze was in geen eeuwen meer in Norfolk geweest. Het zou een mooie gelegenheid zijn. Misschien wilde haar vriend Caspar ook wel mee.

Nadat ze de telefoon had neergelegd hing ze onrustig op de afdeling rond. De Starbrough Hall-collectie was belangrijk, daar was ze zeker van, maar ze kon haar vinger niet leggen op de reden dat ze dat zo voelde. En als het inderdaad belangrijk bleek en ze de collectie veilig kon stellen voor Beecham, zou het er goed voor haar uitzien. En dat was van belang, nu Klaus Vanderbilt binnenkort met pensioen ging en Beecham een nieuw afdelingshoofd nodig zou hebben.

Ze overwoog, wat ze vaak deed, hoe haar promotiekansen lagen ten opzichte van die van Inigo, toen haar blik op haar aantekeningenvol en de woorden ‘Starbrough Hall’ viel.

Ze kon zich de plek nog steeds niet voor de geest halen. Ze spitte de boekenplanken met naslagwerken door, haalde een enorm boek tevoorschijn met de titel *Great Houses of East Anglia* en legde dat op Inigo's bureau. Toen ze bij de 'S' aankwam, vond ze een korrelige zwart-witfoto. Starbrough Hall was een gracieus, maar grimmig uitzienend palladiaans landhuis met een voorplein van grind en een groot, saai grasveld. *Gelegen op drie kilometer afstand van het dorp Starbrough. Gebouwd in 1720, luidde de korte tekst, door landheer Edward Wickham op de uitgebrande ruïnes van het oude herenhuis van Starbrough.* Starbrough. Dat was heel dicht bij Claire. Ze was zeker een keer door Starbrough gereden; ze herinnerde zich de grote kerk, een grasveld en een mooi bord met de naam van het dorp erop, en een ronde bank om een reusachtige eikenboom. Haar grootmoeders vader was jachtopziener op het Starbrough-landgoed geweest, dacht ze, maar ze wist niet waar ze hadden gewoond.

Ze zat er in het verlaten kantoor even over te peinzen, en pakte toen de telefoon om haar oma op te bellen.

De oude vrouw dommelde tegenwoordig 's middags in, vooral wanneer de zonnestralen op de vloer van haar woonkamer begonnen te dansen, en die vulden met warmte en flakkerend licht. Omdat het de laatste vrijdag van juni was, waren er in het kustplaatsje Blakeney veel vakantie-gangers. Als ze haar gehoorapparaat echter uitdeed, namen de geluiden van mensen en boottrailers die langs haar raam voorbijtrokken – dat uitkeek op de kleine haven van Norfolk – af tot een kalmerend achtergrondgeruis. In haar slaperige toestand leken de beelden uit het verleden op haar oogleden te dansen. Ze mocht nu dan halfdoof zijn, maar de lang vervlogen stemmen en flarden van vrolijk gelach borrelden als vers bronwater in haar geheugen op.

Ze herinnerde zich weer dat ze een kind was, kleine Jessie, die aan de bosrand verstoppertje speelde. Ze was goed in dat spelletje, kon in een fractie van een seconde een boom in klauteren en zich in de kromming van een boomtak oprullen, klein en geluidloos als een bruin vogeltje, zodat de anderen haar nooit vonden. Maar op een dag was ze te ver afgedwaald, diep tussen de bomen, voorbij de folly, waarover haar vader haar had gezegd dat ze er nooit naartoe mocht omdat kleine meisjes er konden verdwalen, of erger. Het was op die dag dat ze haar voor het eerst zag – het wilde meisje. Ze voelde haar aanwezig-

heid voordat ze haar zag; ze kreeg een prikkelend gevoel en wist dat iemand naar haar keek. Ze bleef stofstijf staan, spitste haar oren. In haar geest vormden zich dreigende gedaanten van de schaduwen van de grote bomen en het flakkerende dak van bladeren en takken boven haar. Plotseling flitste er iets zilverachtigs tussen de laagste takken van een brede eikenboom door. Jessie hapte naar adem, en zei: 'Ik zie je heus wel, hoor.' Even later gleed het boswezen uit haar schuilplaats omlaag. Het was een meisje dat ongeveer net zo oud was als zij, acht jaar, en Jessie moest denken aan een plaatje uit een sprookjesboek van school. Ze leek op een bloemenfee, dit kind, in een versleten bruine onderjurk en met bladeren in haar haren. 'Hallo,' zei Jessie, 'waarom keek je naar me?' Maar het meisje haalde alleen haar schouders op. 'Kun je niet praten? Waarom kun je niet praten?' vroeg Jessie in één adem door. Het meisje legde haar vingers op haar lippen en zei: 'St. Het is een geheim.' Daarna schoten haar ogen wijd open van plezier, en ze wenkte haar. 'Waar gaan we naartoe?' vroeg Jessie, terwijl het meisje dieper het bos in sprong. 'Ik moet weer terug. Ik mag niet...' Het elfje schudde haar hoofd en dook onder een dode tak door. Terwijl ze haar volgde, zag Jessie een groepje roze bloemetjes staan. 'Orchideeën!' Dat wist ze meteen, want haar vader had er eens een paar mee naar huis genomen, die hij had gevonden bij het controleren van de vallen. De bloemenfee bleef staan, plukte er een en gaf die aan Jessie. 'Mooi!' zei Jessie en zij en het meisje lachten samenzweerderig naar elkaar...

Ze gleed terug naar haar bewustzijn, zich vaag bewust van een ver weg klinkend gerinkel, en morrelde aan haar gehoorapparaat terwijl ze naar de telefoon liep.

'Judith!' Ze zou niet snel hardop zeggen dat Jude haar favoriete kleinkind was, maar ze voelde zich sterker met haar verbonden dan met Claire ooit echt het geval was geweest, de lieve, dwarse kleine Claire.

'Ik ga volgende week vrijdag naar Starbrough Hall, oma. Kan ik donderdagavond bij u komen slapen?' vroeg Jude. 'Ik zou u dolgraag van alles over de plek willen vragen.'

'Starbrough?' Jude hoorde de verbazing in Jessies stem, maar het enige wat de oude dame daarna zei, was: 'Ik vind het heerlijk om je te zien, lieverd. Ben je hier al rond theetijd?'

Nadat ze had opgehangen, leunde Jessie tegen de bijzettafel, over-

stelpt door een stortvloed van herinneringen. Starbrough Hall. Ze dacht de laatste tijd erg vaak aan het wilde meisje; eigenlijk was haar geest tegenwoordig net een rol vol oude filmbeelden, die willekeurige scènes uit het verre verleden afspeelde. En nu ging haar kleinkind er-naartoe. Waarom? Dat had ze niet gezegd. Starbrough. Misschien was nu de kans gekomen om die dingen weer recht te zetten.

Later die middag, na een paar vervelende uren waarin de telefoons onophoudelijk rinkelden, en na een betweterige discussie met Inigo over de eerste Bloomsbury-uitgaven, was Jude klaar met haar kopij en nam haar toevlucht tot de opslagkamer naast hun kantoor om boeken voor de veiling te sorteren. Ze vond dat altijd een kalmerende taak, waar ze helemaal in op kon gaan en ze haar hoofd leeg kon maken. Terwijl ze over de Starbrough Hall-collectie piekerde, moest ze plotseling aan haar oude vriendin Cecelia denken. Ze hadden elkaar op de universiteit leren kennen, maar terwijl Jude de Echte Wereld van de arbeid in was gegaan, begroef Cecelia zich nog steeds in universiteitsbibliotheken, waar ze onderzoek deed naar de wetenschappelijke revolutie van het eind van de achttiende eeuw. De laatste keer dat ze elkaar hadden gezien, toen ze ongeveer een jaar geleden samen een borrel waren gaan drinken, wist ze zeker dat ze iets had gezegd over een boek dat ze aan het schrijven was, over astronomie in die periode. Ze moest absoluut contact met haar opnemen.

Voor haar gevoel heel korte tijd later stak Suri haar hoofd door de deuropening. 'Ik ga ervandoor, Jude. We gaan meteen door naar m'n ouders in Chichester en het verkeer is waarschijnlijk een ramp. Fijn weekend.'

'Verdraaid, het is al bijna zes uur. Ik moet ook niet te lang meer blijven!' Er zaten geen ramen in de opslagkamer, waardoor ze de tijd kon vergeten.

'We gaan vanavond uit eten met een paar vrienden van Caspar,' zei ze tegen Suri, toen ze terug waren in het kantoor. 'Had ik je al verteld dat we over een paar weken met z'n allen op vakantie naar Frankrijk gaan? En ik heb ze pas twee keer ontmoet. Ik lijk wel gek, hè?'

'Moedig van je, als je ze niet kent,' zei Suri, kennelijk niet wetend of van haar werd verwacht dat ze ermee instemde. 'Stel dat jullie het niet samen kunnen vinden?'